

N° 13.

Pieniä Runoja

Jak. Juteinin

Kirjoista.

Wipurissa.

Cederwallerin Pösten ja Pojan Kirja-painosta,
vuonna 1844.

Imprimatur:

G. Reith.

Lääkitykset.

Ettei taudit tarttuwaiſet,
juurtuwaiſet wäärät juonet,
pahennukset paatuwaiſet,
lujat luonnossa, tawoiſsa
Iewiäiſi loputoina
täällä ſyndiſten ſeaſsa,
itse lääkäri iäinen,
Puoja, paras parandaja,
ombi kolmeſsa oſaſsa
lähettänyt lääkitykſet
toinen toistaſa paremmat.
Nämät ovat nimeldänsä
enſin: köyhhyys, toinen tauti,
kolmas kuolo koſkuttawa.
Köyhhyys kieldää ylpeyttä,
tauti tuottaa tunnon lahjan,
kuolo kuolemattomuuden.

Enſimmäinen rikos.

Rikos rietas enſimmäinen
turmelee jo tunnon lahjan.

Wakaisuuden juhla-waate
saastutellaan synnin kautta,
Saaßtuneena on se halpa,
eikä säästään säilytellä.
Sitte kurja kuolewainen
ombi walmis wahingoonsa.

Waroitus.

Poika, taikka tyttö, siwo,
arwos aina tundewainen,
joka mielit maailmassa
olla onnelle omainen!
Karta kaikki tilaisuudet,
haututukset harha-teille;
estä ensin erhetykset,
sitte wirheet ja wiattin;
älä anna alhaisesti
mieläs halpana haluille;
halu muuttuupi himoksi,
himo synnin sytyttäapi,
syndi siittää kadotuksen.

Matka miehistä.

Nesjä miestä matkustaapi,
waeldaapi wuoroitellen

Suomen suuren mandereella
toinen toisensa perässä,
vuosi-kautta wietettäissä
kerran kulkeepi kedoilla.
Kaunistettu kukkaisilla
kewät riendää keikutellen
maito-suuna majoilemme,
lemun hyvän lewittääpi
aina joka askeleelle.

Suwi seuraten suloinen,
wiitta päällä ruohon-päinen,
tullessansa tuopi lahjat,
toiset lähteingin lupaapi.

Syksy syönehen näköinen
hihtelee pi hiljallensa
palkiten jo päivä-työmme,
herkuista ja hedelmiistä
osat jakelee jalommat.

Wiimein waeldaa wiluinen
talwi, poika pohjaisesta.
Hän on kowa, koukullinen
matkustaja näillä mailla,
kolma kynsille jokaisen,
mutta aina auttawainen
suongin kautta suoremasti
yli järwen jäätäneenä.

Jäniksen walitus syksyllä.

Syksyllä on syntä kyllä
wainon tähden walitella,

koska miehet koirinen sa
ajelewat ahdistellen
jälle metsässä jänistä,
tarkoittawat kaiken rauhan
pojes minulda, poloinen!
ehtä wietän wiatoina
aina aikaani elossa,
engä tahdo tarkoittellen
tuoda muille turmelusta.
Kennen liene syh ja syndi,
koiran taika käskiänsä,
tosin tunnota molemmat?
koska kilwan kiljumalla,
alla ilon ilkeämmän,
haawoittawat hara-huulen,
pieni-koipisen pilaawat;
wailla näljän waatimusta
raatelewat raukan raajat
riemun hirwiän himossa.
Tuomioni minä tunnen:
kuolewainen olen kolla;
mutta Luojan luja sääändö
rikotahan riwatuilda
tällä tuhmassa tawalla.

Sewoisen huokaus Luojalle.

Luoja suuri kaiken luonnon!
älä lue luodun syystä

huminata huokauksen
kawioita kaudawalda,
walitusta warsin suurta
siitä syystä syntyneenä,
että ombi ehdollista
ilkeyttä ihmisellä,
että hän on elämässä
saanut hewon hellä-suisen
warsana jo waldahansa,
jota hän nyt joka lailla
rasittaapi raskahasti.

Moni ruma ruostimalla
silda wäen wäsyttääpi,
taikka kalwain kannuksilla
tyljet tyllä puhkaisepi.

Roskas olet onnen tähden,
Herra! luonut hewoisengin
kumppaniksi ihmis-kunnan,
täytä taidon tawaroilla
tyhjä kallo tyhmän miehen,
joka aiwan joutawasti
hewoisensa hengen kanssa
oman onnen häwittääpi;
anna vielä armos kautta
puuttuwalle toinen puoli
lärjen lahjan jäännöksistä,
lydän syytä hywällä.

K y s y m y s.

Missä mont miehen poika,
hirmu hosuja hewoisten
löytävä on lohdutuksen
tuskaiselle tunnollensa,
jospa tuolla tuonelaassa
hepo mieheksi heräisi,
muutettaisi miehen muoto
hirmun, hölmön hewoiseksi
tundewaksi ruman ruoskan,
piiskan pitkän, pieksewäisen
waikutukset warrellansa?

Rannustajat.

Rannustajat kauheasti
juhtahan sa julmundella,
ajettaissa angarasti
heikollakin hewoisella,
ilmoittawat ilkeästi,
että ombi enemmästi
heillä kiire helwettiin,
aina tyllä auksi niin.
